

שיעור פתיחה מסכת ביצה

שבת ויום טוב – בין שתי קדושות

הרב ברוך גיגי

1. **ב"ב כז:** הפרת נדרים בשלשה הדיוטות... ביחיד מומחה; **וברשב"ם שם**; **רשב"א שם ד"ה מועדי ה';** **ריטב"א חולין קא: ד"ה**
אלא אמר רבא; מ"ק ט. אמר רבי פרנך... דאחיל להו עון יום הכפורים;
2. **רמב"ם הלכות שבת פרק כט הלכה א,** יח; **מגיד משנה שם (יח); רמב"ם ע"ז פרק יב הלכה ג'; לח"מ שם;** **[מנ"ח לא ד"ה**
וקידוש והבדלה של י"ט.] רמב"ם הלכות יום טוב פרק ו הלכה טז; אבן עזרא שמות פרק לא פסוק יג.
3. **פסחים מז:** איתמר האופה מ"ט לחול... אית ליה היכרא; **רש"י ד"ה מדאורייתא; תוס' שם מז.** ד"ה ואי אמרת [עד 'כמו אוכל
נפש די"ט']; **עירובין לח.** במשנה ובגמרא שם עד והכא לחומרא; **רש"י שבועות טו:** ד"ה אין בנין בית המקדש.
4. **ויקרא פרק כג פסוק לה; ברש"י ד"ה מקרא קדש; רמב"ן ויקרא פרק כג פסוק ב ד"ה וטעם מקראי קדש...; רמב"ן שמות פרק כ**
פסוק ז;
5. **רמב"ם הלכות י"ט פרק ו הלכות יז-יח; זוהר יתרו פת;**
6. **מכילתא דרבי ישמעאל יתרו מס' דבחדש פרשה ז;**
ספרא אמור פרשה יא ד"ה פרשה יא;
7. **שבועות יג.** ורמי סתם סיפרא... יום כיפורים הוא מ"מ; **רש"י; תוד"ה לא קראו; ריטב"א שם ד"ה ורמי סתם.**
8. שאילתות נד;
9. **בה"ג סימן ב' ;**
10. **ביצה;**

ציטוטי מקורות

1. רשב"ם מסכת בבא בתרא דף קכ עמוד ב

לומר שהפרת נדרים בשלשה הדיוטות - דכתיב לא יחל דברו הוא אינו מיחל אבל אחרים מתירין לו כגון שלשה דהוו בית דין כדאמרין
בסנהדרין (דף ג) ואפי' לשמואל דאמר התם שנים שדנו דיניהן דין אלא שנקראו ב"ד חצוף הני מילי דיני ממונות אבל למישרי איסור
נדר לא סגי בפחות מג' ולהכי אהני גזירה שוה כאילו נכתב בנדרים אהרן ובניו וכל ישראל לומר לך ששקולין כל ישראל להתיר נדרים
ואפי' הדיוטות כאהרן ובניו.

הא ראשי המטות כתיב - דמשמע מומחין.

כדאמר רב חסדא - לקמן בשמעתין.

1. חידושי הרשב"א מסכת בבא בתרא דף קכא עמוד א

מועדי ה' צריכין קדוש ב"ד. פר"ש ז"ל שלא המועדות בעצמן צריכין קידוש אלא ראשי החדשים שבהן תיקון המועדות והיינו דתנן
בקדוש החדש ואומרים מקודש מקודש, ור"ח ז"ל כתב זה לשונו מועדי ה' צריכין קידוש ב"ד כי משה רבינו קדשם שנאמר וידבר
משה את מועדי ה' אל בני ישראל דבור זה קדוש המועדות הוא מפי משה שמעין מינה שהמועדים צריכין קדוש ב"ד לקבעם ולומר
המועד ביום זה המקודש ע"כ:

1. חידושי הריטב"א מסכת חולין דף קא עמוד ב

אלא אמר רבא גזירה הוי. פירש"י ז"ל לפי שיטתו דאדרב יצחק קאי, וקאמר רבא דהא דרב יצחק לאו אדרבי יוסי הגלילי קאי, ומאן
דאמר בה לדברי רבי יוסי הגלילי למאי דאפכן, לא היו דברים מעולם, אלא הא דרב יצחק בשעת גזירה היה שגזרו שלא לעשות יום
הכפורים ולא עשו באותו שנה יום הכפורים בעשור, וקבעוהו בשבת ואף על פי שאינו בעשור וכדי שלא תשתכח תורת יום הכפורים,
והאויבים לא יכירו בו משום דכל שבת לא עבדי מלאכה, ועל יום הכפורים של אותו שנה שלחו מתם שהעושה בו מלאכה פטור משום

יום הכפורים, והקשו בתוספות היאך אפשר שבטלו יום הכפורים בשעת גזירה, הא בשעת גזירה אפי' אערקתא דמסאני יהרג ואל יעבור (סנהדרין ע"ד ב'), ושלא בשעת גזירה נמי בפרהסיא יהרג ואל יעבור, והא בפרהסיא הוי דהיכי דמי פרהסיא עשרה בני אדם, ונ"ל דהא לא קשיא דקידוש חדשים דבית דין עשה הוא ועל עשה יעבור ואל יהרג כדפרישנא בכמה דוכת, אלא אם כן למידת חסידות הוא כההיא דמצינו בסוגיא דש"ס (שבת מ"ט א' ע"ש ברמב"ן), ואפשר דהכי גזרו גוים לבית דין שלא לקדשו דאין כאן יום הכפורים ודו"ק.

ומיהו מפני קושיא זו פירשו בתוספות דהשתא על פלוגתא דרבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא קיימי נמי, ואמרי דלכולי עלמא שבת ויום הכפורים איסור בת אחת הוא וחייב שתיים, ועל שעת גזירה נחלקו שלא היו המקדשין רשאים לשלוח שלוחים לבני הגולה להודיע יום קביעות תשרי, ולא היו יודעים בני הגולה אימת הוקבע יום הכפורים ועשו מלאכה ביה"כ שחל להיות בשבת באותו שנה, ונחלקו על זה רבי יוסי ורבי עקיבא, מאן דאמר אינו חייב משום דסבור שזה אונס הוה וכאומר מותר דמי וכתינוק שנשבה לבין העכו"ם שהוא פטור לדברי מונבז כדאיתא התם בשבת (ס"ח ב') ומאן דמחייב קסבר הני כשוגגין ניהו כיון שידעו עיקר יום הכפורים, אי נמי סבירא ליה דאפילו תינוק שנשבה לבין העכו"ם חייב, ולהאי אוקימתא דרבא לא צריכין להפוכי הצעתה של משנה, ואי מהפכין ליה היינו משום דסבירא ליה דרבי עקיבא לית ליה ההיא דמונבז וכדמשמע בפרק כלל גדול.

וא"ת אי בשעת הגזירה פליגי מאי האי דמייתי ראייה בברייתא מדכתיב שבת היא ויום הכפורים הוא, ונ"ל דאסמכתא בעלמא הוא, דהכי נמי למאי דס"ד דמחייב שתיים משום דאיסור חל על איסור אין הכתוב אלא אסמכתא בעלמא, ולהאי פירושא הכי גרסינן גזירה הוא ושלחו מתם דיום הכפורים דהאי שבת הוי, ולא גרסינן דלעבדו יום הכפורים דהאי שבתא כדגרסינן במקצת נוסחאות, ותו לא מידי.

2. מנחת חינוך מצוה לא

וקידוש והבדלה של יום טוב אי הוא מה"ת או דרבנן הנה הרה"מ סתם הדברים והה"מ בפ' זה הל"ח כ' וז"ל ודע שאין קידוש ביום טוב דבר תורה ולא כ' הה"מ מאין הוציא זה ולכאורה מלשון הר"מ שכ' שכולם איקרו שבתות ה' אפשר דהוא מה"ת כמו שבת ועפ"מ"ג בפתיחה מביא בשם שמק"ב בביצה דהבדלת יום טוב דאורייתא ומכ"ש קידוש ואינו ת"י כעת. ולענ"ד אפ"ל דתלוי בשיטות שהבאתי לקמן אם שביתת בהמה נוהג ביום טוב דעת כמה ראשונים דא"נ דש"ב גבי שבת כתיב ולא ילפינן יום טוב משבת עמש"ל באריכו' ובטו"א בק"א בא"מ לחגיגה א"כ א"נ למ"ד דלא ילפינן יום טוב משבת הא דכתיב בשבת ה"נ דזכור גבי שבת כתיב לא ילפינן יום טוב והוי רק מדרבנן ולהסוברים ילפינן יום טוב משבת אף דש"ב גבי שבת כתיב מ"מ י"ט ג"כ בכלל א"כ ה"נ שוה יום טוב לשבת אף מה"ת ועמש"ל בפ' אמור לאו דמלאכת י"ט באורך וכן הבדלת יוה"כ נמי תלוי בזה וכן קידוש בדברים אי נימא דיליף משבת חייב מה"ת לקדש ביוה"כ ג"כ ע' שאג"א ה' יוה"כ לענין ש"ב ומחמר. והנה בש"ס ערבי פסחי' מבואר דמבדיל עד יום ד' בשבת ועס' רצ"ט ואמרינן שם כי הא דיתבי ר"ז וכו' גבי גיטין חדא בשבתא וב' וג' מיקרי אחר שבתא וכו' ואני מסופק כי לא ראיתי מבואר הדין אם לא הבדיל במוצאי י"ט אם יש לו תשלומין בודאי לשיטת הסוברים דוקא יום א' מבדיל דה"ל מ"ש א"כ ה"ה יום אחר י"ט ועס"פ מי שאחזו בגיטין ורא"ש ור"נ שיטות לענין זה וע' אהע"ז סי' קמ"ד וחווה"מ ס"ס מ"ג א"כ אפשר דיו"ט יש לו תשלומין כל שנקרא אחר י"ט לכל מר כדא"ל ע"ש וצ"ע על הפוסקים שלא כ' היאך הדין ב"ט. ודע דז"פ אף אם נאמר דיש לו זמן ארוך כגון ט"ו לר"ח שם דמיקרי אחר י"ט מ"מ כשהבדיל בשבת בנתיים ודאי יצא ידי הבדלת י"ט ג"כ אך נ"מ אם לא הבדיל בשבת בנתיים או ב"ט האחרון שחל בשבת ולא הבדיל במ"ש דמחמת הבדלת שבת אינו מבדיל ביום ד' וה' ומחמת הבדלת י"ט אפשר דמבדיל עד שבת ואם לא הבדיל גם במ"ש זה יוכל להבדיל עד שבת האחר מחמת הבדלת י"ט וצ"ע. וגם לענין יו"כ עד אימתי נקרא אחר גם לענין גיטין לא נתפרש אם שייך לחג הסוכות או אפשר אין שייך ליוה"כ עד סוכות וגם ר"ה אם שייך ליו"כ ע' בגמרא ותבין. ועמ"ג א"ס רצ"ה דהבדלת שבת יש לה תשלומין עד יום ד' אף כשחל יום טוב בליל ב' או בליל ג' מ"מ מבדיל ב"ט התשלומין של הבדלת מ"ש ע"ש ומ"מ נראה דאם לא הבדיל במ"ש וי"ט בליל ב' לבני א"י יותר טוב להמתין עד ליל ג' ויוצא בהבדלה א' ממה שיבדיל בליל [ב] (ג') שהוא י"ט ומ"מ צ"ע דשיהוי מצוה וכו' ויבדיל בליל ב' אף שהוא י"ט ובליל ג' מבדיל משום י"ט ואכ"מ להאריך וכתבתי רק להזכיר. ולענין נשים ועבדים בקידוש י"ט אי נימא שהוא מה"ת אפשר שהוא שוה לשבת גם לענין נשים שחייבים אך אם נימא שהוא מדרבנן אפשר דאין נשי' חייבות כמו הבדלה לקצת שיטות הסוברי' שהוא מדרבנן ואין נשים חייבות. עס' רצ"ו ב"י ושי"ע וע' רא"ש פ"פ ק"א מביא ד' ר"י שכ' דאף שאין אורחים בבהכ"נ אין הקידוש ברכ' לבטלה כי קידוש במקום סעודה אינו אלא דרבנן ע"כ יוצאין אנשים ידי קידוש דאורייתא בקידוש בהכ"נ וכו' אותם אנשים שא"י לקדש וכו'. לכאורה לדעת המג"א יצאו ידי קידוש דאורייתא בתפלה אך באמת יוצאים אותם האנשים שא"י להתפלל ג"כ וע' ברא"ש דחה דר"י דאין משמע כפירושו דנראה דל"ה קידוש כלל שלא במקום סעודה. והד' תמוהים אצלי שלא ראיתי בשום פוסק דל"י ידי קידוש בדברים בלבד ומכ"ש אם יקדש על היין כולם סוברים דיוצא ידי תורה. ומ"ש רא"י מדקאמר בקידוש היכי לא נפקיתו אין זה רא"י דמדרבנן לא נפקי ע"כ צריך לקדש פ"ש כי לד' הפוסקים דעיקר קידוש בדברים מ"מ תקחז"ל על היין וכן במקום סעודה. עט"ז סי' רע"א גבי נמצא חומץ והובאו ד' אלו ב"י סי' רס"ט וצ"ע על האחרונים שלא עמדו בד' הרא"ש כי ע' היטב ותראה שהדברי' אינם מובנים כלל וצ"ע. ובעזה"י עוד חזון למועד. וגם לענין כפי' על המ"ע דינו ככל המצות שכופין עד שת"נ רק אם קידש בדברים אך לא על הכוס דינו ככל מצוה דרבנן ועמש"ל בח"ז דיש שיטות אם על מצות דרבנן כופין עד שת"נ עיין כתובות פ' מי שה' נשוי אך אם כופין בשבת דהוי כמו דין ועונש ואין עונשין בשבת עפ"מ"ג בפתיחה לה"ש מסתפק בזה ועמש"ל פ' ויקהל בעזה"י:

2. אבן עזרא שמות פרק לא

ואתה. טעם אך - בעבור אשר צויתם ככתוב למעלה. אולי חשבו, כי יעשו כן בשבת. אמר חכם מהחכמים הגדולים, ידוע כי שבת אחת שבת ד'. א"כ מה טעם שבתותי. והשיב בעבור כי שתא אלפי שני הוה עלמא. הנה האלף השביעי שבת, גם שנת השמיטה שבת. שבתות רבות בכל שנה. ודע, כי לא מצאנו מפורש במועדים שבת רק שכתובה. ומחלוקת יש בפי' ממחרת השבת. והאמת דברי הקבלה, רק צריכים תיקון, כאשר אפרש במקומו. ויום הכפורים נקרא שבת רק לישראל, לא לשם. כי אות היא בסוף אפרש מה היא האות. מקדשכם בקדשכם השבת שקדשתי ולא עשיתי ביום השבת מלאכה:

4. רמב"ן ויקרא פרק כג פסוק ב

וטעם מקראי קדש - שיהיו ביום הזה כולם קרואים ונאספים לקדש אותו, כי מצוה היא על ישראל להקבץ בבית האלהים ביום מועד לקדש היום בפרהסיא בתפלה והלל לאל בכלסות נקיה, ולעשות אותו יום משתה כמו שנאמר בקבלה (נחמיה ח י) לכו אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו כי קדוש היום לאדונינו ואל תעצבו כי חדות ה' היא מעוזכם. והנה "מקרא קדש", מלשון קרואי העדה (במדבר א טז), אחרי כן יאכלו הקרואים (ש"א ט יג), וכן על כל מכוון הר ציון ועל מקראיה (ישעיה ד ה), המקומות שנקראים שם שיתקבצו בהם קרואי העדה. ואונקלוס עשאו מלשון אשר יקרא אתכם באחרית הימים (בראשית מט א), לשון מאורע, בכל יום שיארעו תעשו אותם קדש. ורבותינו ז"ל אמרו (ספרי פנחס קמז), ארעם במאכל ובמשתה ובכסות נקיה, כלומר שלא יהא חוקם אצלך כחק שאר הימים אבל תעשה להם מקרא של קדש לשנותם במאכל ובמלבוש מחול לקדש, וגם זה דעת אונקלוס:

5. זוהר יתרו פח:

1. ותא חזי בכלהו שאר זמנין וחגיגין בעי בר נש לחדי ולמחדי למסכני, ואי הוא חדי בלחודי ולא יהיב למסכני עונשיה סגי דהא בלחודי חדי ולא יהיב חדו לאחרא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם, ואי איהו בשבתא חדי אף על גב דלא יהיב לאחרא לא יהיבין עליה עונשא כשאר זמנין וחגיגין דכתיב פרש חגיכם, קאמר ולא פרש שבתכם, וכתיב (ישעיה א) חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי, ואלו שבת לא קאמר

4. רמב"ן שמות פרק כ פסוק ז

אבל לרבותינו עוד בו מדרש ממלת לקדשו, שנקדשהו בזכרון, כענין וקדשתם את שנת החמשים שנה (ויקרא כה י), שהוא טעון קדוש ב"ד לומר ביובל מקודש מקודש, אף כאן צוה שזכור את יום השבת בקדשנו אותו. וכך אמרו במכילתא (כאן) לקדשו, קדשהו בברכה, מכאן אמרו מקדשין על היין בכניסתו, אין לי אלא ליום, ללילה מנין, ת"ל ושמרתם את השבת (להלן לא יד), וזהו קדוש היום, והוא מן התורה, אינו אסמכתא. וכך אמרו (ברכות כ ב) נשים חייבות בקדוש היום דבר תורה, וזה על קדוש הלילה, לפי שכל הטעונים קדוש מתקדשים בכניסתן פעם אחת, כגון קדוש החדש, וקדוש היובל, אבל ביום אסמכתא, ואין אומרים בו מקודש כלל, שדיינו בפעם אחת בכניסתו. וכן על היין אסמכתא ואינו קבע כלל.

6. מכילתא דרבי ישמעאל יתרו מס' דבחדש פרשה ז:

רבי יצחק אומר, לא תהא מונה כדרך שאחרים מונין אלא תהא מונה לשם שבת. - לקדשו, לקדשו בברכה, מכאן אמרו מקדשין על היין בכניסתו. אין לי אלא קדושה ליום, קדושה ללילה מנין, ת"ל +שמות לא יד+ ושמרתם את השבת. אין לי אלא שבת, ימים טובים מנין, ת"ל +ויקרא כג ד+ אלה מועדי ה' וגו'.

ספרא אמור פרשה יא ד"ה פרשה יא:

שבתון זכרון תרועה מקרא קודש, רבי אליעזר אומר שבתון זו קדושת היום, מקרא קודש קדשיהו, אמר לו רבי עקיבא אינו אומר שבתון אלא שבות שכן הוא פותח בשביתה ראשון
ביום הראשון מקרא קודש קדשיהו /קדשהו/ וביום השמיני מקרא קדש קדשהו, במה אתה מקדשו במאכל ובמשתה ובכסות נקייה. (ה) וכל מלאכה לא תעשו הרי זה בא ללמד על ימי מועד שהם אסורים במלאכה. (ו) יכול יהיו אסורים במלאכה עבודה ת"ל הוא אסור במלאכת עבודה ואין ימי מועד אסורים במלאכת עבודה דברי רבי יוסי הגלילי. (ז) רבי עקיבא אומר מה תלמוד לומר אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש, אם לענין ימים טובים כבר ימים טובים אמורים, שנאמר מלבד שבתות ה' ואומר ביום הראשון שבתון וביום השמיני שבתון, אם כן למה נאמר אשר תקראו אותם מקראי קודש, כבר ימים טובים אמורים אלא אילו ימי מועד שאסורים במלאכה. (ח) יכול יהיו אסורים במלאכת עבודה תלמוד לומר הוא, הוא אסור במלאכת עבודה ואין ימי מועד אסורים במלאכת עבודה.

8. שאילתות נד

שאילתא דמחייבין דבית ישר' לקדושי ליומא טבא וליומא דשבתא דכתיב זכור את יום השבת לקדשו וביום טוב כתיב מקרא קודש יהיה לכם ותניא מקרא קודש זה קידוש היום ומחייבין לקדושה בצלותא ועל כסא דחמרא וכי חתים יום טוב משום דישיר' קא קבעין ליה חתים מקדש ישראל והזמנים אבל שבת דקבעא וקיימא חתים מקדש השבת

9. בה"ג סימן ב' –

הלכות קידוש והבדלה: מיחייבין לקדושה ליומא דשבתא וליומא טבא בצלותא ועל כסא דחמרא דכתיב (שמות כ, ח) זכור את יום השבת לקדשו (פסחים קו). ומכילתא יתרו ע"ש) זכריהו על היין בכניסתו מכאן סמכו חכמים לקידוש היום מן התורה, אין לי אלא שבת חג המצות מניין ת"ל (דברים טז, ג) למען תזכר את יום צאתך, חג שבועות מניין, תלמוד לומר (שם טז, יב) וזכרת כי עבד היית במצרים ושמרת ועשית, חג הסוכות מניין, תלמוד לומר (שם טו, טו) וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך ה' אלהיך, ומנלן דבחג הסוכות קאים, מדעילוי דקרא (שם יד) הענק תעניק לו מצאנך מגרנך ומיקבך וכתב (שם טז, יג) חג הסוכות תעשה לך שבעת ימים [באספך מגרנך ומיקבך]. ואף על גב דמדכר בקידושא צריך לאדכורי בצלותא ובברכת המזון, מאי טעמא זכור וזכרת תרין קראי כתיבי, ואתו מועדות ילפי משבת מה שבת בתפלה ועל הכוס אף יום טוב בתפלה ועל הכוס. [עירובין מ: ואמר רבה כי הוינן... אפילו בשוק, ראביה סי' תקלד – הקטע המצורף: ושאל רב מר מברך קמי רב ניסים בשבתא דריגלא מאי טעמא מברכים אשופר בשעת תקיעה לשמוע קול שופר וגם שהחיינו, ובשעת (על) נטילת לולב מברכין על נטילת לולב ולא שהחיינו. והשיב רבינו ניסים זמן דקידושא ברגל דסוכות מדאורייתא, ואתי דאורייתא ופטר דאורייתא, נטילת לולב [ביום] ראשון, וסגי בהא דמסדר לה אכסא, וגם בשעת עשיה אין צריך לברך, וכל שכן דפטר [ד]רבנן כגון ביום שני, ואפילו הא והא דרבנן פטר ליה. אבל זמן בקידושא דראש השנה דרבנן ותקיעתא דאורייתא ולא אתי דרבנן ומפיק דאורייתא. תדע מדאבעיא לן בבבלי מערבין אם אומר זמן בראש השנה ויום הכיפורים, שמע מינה דברגלים פשיטא ליה דמדאורייתא. והא דפסקין והילכתא אומר זמן בראש השנה ויום הכיפורים, מדרבנן הוא, שווינהו רבנן כרגל.]

10. ביצה;

(יא) כתב במ"מ פכ"ט מהל' שבת הל' י"ח דקידוש דיו"ט לאו דאורייתא, וטעמו נראה, דקידוש שבת ילפינן מדכתיב זכור את יום השבת לקדשו, זכרהו בכניסתו וביציאתו, וביו"ט ליכא קרא, ולא ילפינן יו"ט משבת, דאין למדין קל מחמור להחמיר עליו. וכז כתב הרמב"ן, לענין שביטת בהמתו, דלא ילפינן יו"ט משבת. וכן הוא בתוס' פסחים ה' בשם ריב"א, דלא ילפינן משבת לענין הבערה, למ"ד ללאו יצתה, אבל אין שיטה זו מוסכמת, דלהסוברין דשביטת בהמתו נוהגת ביו"ט, וע"כ דס"ל דילפינן יו"ט משבת, אפשר דה"ל לענין קידוש היום, וברפ"ב דשבועות דאין בנין בהמ"ק דוחה יו"ט, ופירש"י, דכתיב את שבתותי ויו"ט נמי מיקרי שבת, ומזה צ"ע על שיטת הריב"א והרמב"ן, ועיין בטורי אבן שילחי חגיגה באבני מילואים: (יב) ובסוף אגרות הרמ"ה, הובא שם דברי הרשב"א בעל התוס', דהבדלת יו"ט מדאורייתא, דילפינן מקרא להבדיל בין הקודש ובין החול, דקאי בין לשבת ובין ליו"ט, ולא הביא מקרא דזכור, זכרהו בין בכניסתו ובין ביציאתו, ומשמע כדעת הרמ"מ, דמקרא דכתיב גבי שבת לא ילפינן יו"ט אלא מלהבדיל בין הקודש ובין החול דכתיב קודש סתמא, ולפ"ז נראה לכאורה, דאע"ג דהבדלה ביו"ט מדאורייתא, מ"מ קידוש יו"ט לאו דאורייתא.